

Защото въ дълбочината на хлътналия му погледъ свѣтеше мраченъ, зловѣщъ пламѣкъ — едничкий признакъ на животъ въ тая човѣшка мърша.

Той продума:

— Утрѣ сто врати още ще лѣгнатъ подъ острилото на гилотината! Глави, глави, глави! Крѣвь, крѣвь, крѣвь! . . . Ужасъ и унищожение! — ето основанията възъ които ще може да се закрѣпи здраво зданието на нашата велика Революция!

Като каза това, страшниятъ редакторъ на „L' Ami du Peuple“ се подигна малко на костеливитѣ си рѣцѣ.

Сѣкашъ, че горнитѣ свирѣпи думи бѣхъ галванически токъ, който приведе въ движение това обезжизнено тѣло.

Маратъ фана да се съблича — за да се окжпи по обичая си. Когато ризата се свлѣче отъ плещитѣ му, прѣдстави се не тѣло, а скелетъ. Тѣй бѣше мършавъ! Той пристѣпи бавно нѣколко крачки, прѣмѣтна сухи, космати пицели и се топна въ ванната и сѣдна въ хладкѣта вода, която изжубурка странно. Сега се подавахъ отъ страшния якобинецъ само двѣ заострени, безмѣсни, жълти рамена, и надъ тѣхъ изсушена, грозна глава, възъ едно ухо на която висеше края отъ дрипата, що опасваше горнята ѝ частъ.

Маратъ не губеше врѣмето си и когато се къпеше. Спасението на революцията и Франция зимаше сичкитѣ му минути. Присѣгна до блиската маса, зе перото и хартия, подпрѣ я на кората на една подвързана книга — Руссовий *Contrât Social* — облѣгната на цинковата ванна, за да му бѣде сгодно за писуване.

И зафана Маратъ да пише имената на *подозрѣнитѣ*, които щеше още тая нощъ да посочи на комитета въ Якобинския Клубъ и утрѣ вечеръ да прати на гилотината. Защото въ ония врѣмена правосъдието бѣше бързо